

La plaça del Diamant

Mercè Rodoreda

Piața Diamantului

Și dac-o să afle logodnicu' meu?

Băiatu-ăla a venit mai aproape și mi-a zis răsând: așa tânără și deja cu logodnic? Și când râdea, printre buzele desfăcute i-am văzut dinții toți. Avea niște ochișori de maimuță și purta o cămașă cu dungulițe albastre, udă la subțioară, cu nasturele de la gât descheiat. Și băiatu-ăla s-a-ntors deodată cu spatele, s-a-nălțat pe vârfuri și-a aplecat capul și-a privit de jur-împrejur și iar s-a-ntors către mine, scuză-mă, și s-a pus pe strigat: Hei!... Mi-ați văzut haina? Era lângă muzicanți! Pe-un scaun! Hei!... Și mi-a spus că-i luaseră haina și c-o să se-ntoarcă-ndată și dacă vreau să fiu atât de amabilă să-l aștept. S-a pus pe strigat: Cintet! ... Cintet!

Julieta, în rochia de culoarea canarului, brodată cu verde, a apărut nu știu de unde și mi-a zis: Stai în fața mea, că trebuie să-mi scot pantofii... nu mai pot... I-am spus că nu pot să mă mișc fiindc-un tânăr care-și caută haina și care ține morțiș să danseze cu mine mi-a zis să-l aștept. Și Julieta a zis, dansați, dansați... Și era așa cald! Copiii aruncau pe la colțuri cu pocnitori și petarde. Pe jos erau semințe de pepene galben și de pepene roșu și prin colțuri coji de pepene galben și de pepene roșu și sticle goale de bere. Și se-aruncau pe terase petarde. Și pe balcoane. Vedeam fețe lucind de sudoare și băieți ce-și treceau întruna peste față batista. Muzicanții-ncântați, dă-i și cântă. Ca la teatru. Și paso doble. M-am trezit lunecând în sus și-n jos și, de parc-ar fi venit de departe, de-așa aproape ce era, am auzit glasul băiatului ăla care-mi zicea: vezi că știi să dansezi! Simțeam un miros tare de transpirație și de apă de colonie răsuflată. Ochii de maimuță strălucitori în ochii mei și de-o parte și alta a feței scoica urechii. Elasticul de la jupon înfipt în carne și mama moartă fără să poată să-mi dea o povață, i-am spus băiatului ăla că logodnicul meu e bucătar la Colón, a răs și mi-a spus că-i e milă de el fiindcă-ntr-un an eu o să fiu doamna și regina lui. Și-o să dansăm cu buchetul de flori în Piața Diamantului.

Regina mea, a zis.

Și-a zis că-mi spusese că-ntr-un an o să fiu doamna lui și eu nici nu-l privisem și l-am privit și-atunci a zis: nu mă mai privi cu ochii-ăștia, c-or să trebuiască să m-adune de jos, și când i-am zis c-are ochi de maimuță, dă-i și râzi. Elasticul din talie parcă era un cuțit și muzicanții pararam-pararam! Și Julieta nu se vedea nicăieri. Dispărută. Și eu cu ochii-ăia-n față ce nu-mi dădeau pace, de parcă s-ar fi strămutat în ochii-ăia lumea-ntreagă și nu mai era nici o scăpare. Și noaptea mergea înainte, cu alaiul de stele, petrecerea mergea înainte și buchetul de flori și fata cu buchetul de flori toată albastră, învârtindu-se... Mama-n cimitir la Sant Gervasi și eu în Piața Diamantului... Vinzi dulciuri? Miere, dulceață? Și muzicanții-obosiți bângându-și lucrurile-n huse și scoțându-le iar, cineva din cartier plătise un vals pentru toți și toți se-nvârteau ca niște sfârleze. Când valsul s-a terminat, lumea a început să plece. Eu am zis c-am pierdut-o pe Julieta și băiatu-ăla a zis că și el l-a pierdut pe Cintet și-a zis, când o să fim singuri, toată lumea vârată în casă și străzile goale, dumneata și cu mine o să dansăm un vals în Piața Diamantului... să te-nvârtești, să te-nvârtești, Colometa. L-am privit tulburată și i-am spus că mă cheamă Natàlia și când i-am spus că mă cheamă Natàlia, a-nceput iar să râdă și-a zis că eu pot să port doar un nume: Colometa. Atunci am luat-o la fugă și el după mine, nu te speria... nu-nțelegi că nu poți să pleci pe străzi singură c-or să mi te fure? și m-a prins de braț și m-a oprit, nu-nțelegi c-or să mi te fure, Colometa? Și mama mea moartă și eu rămasă ca proasta-n drum și elasticul din talie mă strângea, mă strângea de parc-aș fi fost legată de asparagus

c-o sârmă.

Și iar am luat-o la fugă. Și el după mine. Prăvăliile-nchise, cu obloanele jos și vitrinele pline de lucruri tăcute, călimări, sugative și cărți poștale, păpuși și valuri de pânză, oale de-aluminiu și mpletituri... Am ieșit în strada Gran de Gràcia, eu înainte, el după mine, amândoi alergând, după ani și ani încă povestea când și când, Colometa, când am cunoscut-o-n Piața Diamantului, a rupt-o la fugă și, chiar în stația de tramvai, pleosc, juponul pe jos.

Găicuța de ață s-a rupt și-acolo-a rămas juponul. Am sărit peste el, era cât pe ce să mă-mpiedic, și dă-i și fugi de parcă m-ar fi fugărit ielele. Am ajuns acasă și m-am aruncat pe-ntuneric în pat, în patul meu de fată, de-alamă, ca un bolovan. Mi-era rușine. Când am obosit să-mi fie rușine, mi-am zvârlit pantofii și mi-am desfăcut părul. Și Quimet, după ani și ani, povestea încă de parc-ar fi fost ceva de-abia întâmplat, i s-a rupt elasticul și fugea ca vântul.

Translated by Jana Balacciu Matei i Xavier Montoliu